

Οι Απόστολοι πρότυπα αγωνιστών για χριστιανούς (Ιωάννης Καραβιδόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Ερμηνείας της Καινής Διαθήκης, Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)

/ [Πεμπτουσία](#)



«Αδελφοί, μου φαίνεται πως ο Θεός σ' εμάς τους αποστόλους έδωσε την ελεεινότερη θέση, σαν να είμαστε καταδικασμένοι να πεθάνουμε στην αρένα. Γιατί γίναμε θέαμα για τον κόσμο, για αγγέλους και γι' ανθρώπους.

Εμείς παρουσιαζόμαστε μωροί για χάρη του Χριστού, ενώ εσείς είστε σοφοί χάρη στο Χριστό· εμείς είμαστε αδύναμοι, ενώ εσείς είστε δυνατοί· εμείς είμαστε περιφρονημένοι, ενώ εσείς είστε τιμημένοι! Ως αυτήν την ώρα πεινάμε, διψάμε, γυρνάμε με κουρέλια, ξυλοδαρμένοι, από τόπο σε τόπο χωρίς σπίτι, και μοχθούμε να ζήσουμε δουλεύοντας με τα ίδια μας τα χέρια. Στους εμπαιγμούς απαντάμε με καλά λόγια, στους διωγμούς με υπομονή, στις συκοφαντίες με λόγια φιλικά. Καταντήσαμε σαν τα σκουπίδια όλου του κόσμου, ως αυτήν την ώρα θεωρούμαστε τα αποβράσματα της κοινωνίας.

Δεν σας τα γράφω αυτά για να σας κάνω να ντραπείτε, αλλά για να σας συμβουλέψω όπως ο πατέρας τ' αγαπημένα του παιδιά. Γιατί κι αν ακόμα έχετε χιλιάδες δασκάλους στη ζωή σας με τον Χριστό, δεν έχετε πολλούς πατέρες αλλά μόνον ένα. Στη σωτήρια οικονομία του Ιησού Χριστού, εγώ σαν πατέρας σας γέννησα με το κήρυγμα του ευαγγελίου. Σας ζητώ λοιπόν να μου μοιάσετε» (Α΄ Κορ. 4,9-16).



Με έντονες αντιθέσεις, που εγγίζουν πολλές φορές τα όρια της υπερβολής η και της αντιστροφής της πραγματικότητας, περιγράφει ο Απ. Παύλος στην παραπάνω περικοπή της Α΄ προς Κορινθίους επιστολής του το δύσκολο και επίπονο διακόνημα των κηρύκων του ευαγγελίου μέσα στον κόσμο. Ενώ οι καυχώμενοι για τη «σοφία» τους Κορίνθιοι, η μάλλον μερικοί εξ αυτών, είναι ένδοξοι και ισχυροί, οι απόστολοι του Χριστού είναι κατά κόσμον άσημοι, ανίσχυροι, καταδιωκόμενοι και αντιμετωπίζουν συνεχώς την πείνα, τη δίψα, την κόπωση και αυτόν ακόμη τον θάνατο.

Όλα αυτά που γράφει ο μεγάλος Απόστολος μπορούν να μας οδηγήσουν στις δύο ακόλουθες σκέψεις:

1. Πρώτα-πρώτα ότι η Εκκλησία είναι έργο του Θεού. Ο,τι επιτυγχάνει το επιτυγχάνει με τη Χάρη του Θεού και όχι με τη δύναμη των ηγετών της. Το έργο της διαδόσεως του Ευαγγελίου δεν έχει ανάγκη από ανθρώπινα στηρίγματα και από κρατικές εξουσίες, ούτε από δόξες και τιμές. Ο Θεός διαλέγει άσημους αλλά αγνούς εργάτες για να καταισχύνει τους κατά κόσμο «σοφούς». Ο Απ. Παύλος που μετέφερε τη φλόγα του Ευαγγελίου μέσα σε ολόκληρο τον ελληνορωμαϊκό κόσμο γράφει με συντριβή στην ίδια επιστολή: «Με τη χάρη του Θεού έγινα αυτό που έγινα· κι αυτή η χάρη προς εμένα δεν υπήρξε άκαρπη: εργάστηκα περισσότερο απ' όλους τους αποστόλους, όχι βέβαια εγώ, αλλά η χάρη του Θεού που με συνοδεύει» (Α΄ Κορ 15,10).

Πολλές φορές υπερτονίζουμε τη θέση μας και την αξία μας, είτε ως απλά μέλη της Εκκλησίας είτε ως ηγετικά στελέχη, μικρά η μεγάλα, και ξεχνούμε τον χορηγό της δυνάμεώς μας, που ενδιαφέρεται περισσότερο από εμάς για τη λύτρωση των αιχμαλωτισμένων στα δίκτυα του κακού και της φθοράς συνανθρώπους μας.

2. Και η δεύτερη σκέψη μας είναι ότι η περικοπή της Α΄ προς Κορινθίους που παραθέσαμε παραπάνω δεν αποτελεί τόσο εγκώμιο των αποστόλων όσο υπόμνηση προς τους χριστιανούς κάθε εποχής ότι η Εκκλησία του Θεού μέσα στον κόσμο τότε μόνο βρίσκεται στη φυσιολογική της κατάσταση, όταν διώκεται και αγωνίζεται, όταν στρατεύεται κατά των δυνάμεων της φθοράς και της αποσυνθέσεως, για να μεταδώσει το ζωντανό μήνυμα του Ευαγγελίου με τον κίνδυνο να διωχθούν οι κήρυκες του Ευαγγελίου, να χάσουν τη θέση τους, να γίνουν «θέαμα για τον κόσμο, για αγγέλους και γι' ανθρώπους».

Βέβαια αυτά ισχύουν για τους αφιερωμένους στο ευαγγελιστικό έργο κήρυκες αλλά κατ' επέκταση και για τον κάθε χριστιανό, προϋποθέτουν δε τη νέκρωση του ανθρώπου και την ανάστασή του σε μία νέα ζωή, ζωή της χάριτος. Νέκρωση ως προς τις νόμιμες προσωπικές φιλοδοξίες για κοινωνική άνοδο, για οικονομική τακτοποίηση, για επικράτηση. Και ανάσταση σε μία καινούργια κατάσταση ζωής, στην οποία δεσπόζει το Πνεύμα του Θεού, η αγάπη για τον αδελφό, η ελπίδα της μεταμορφώσεως του φθαρμένου κόσμου σε «καινή κτίση».

Οι Απόστολοι, που έφεραν το φως του Ευαγγελίου μέσα στην οικουμένη και που το έργο τους τόσο ζωντανά περιγράφει ο Παύλος στην παραπάνω περικοπή, δεν είναι μόνο ιστορικές μορφές ενός μακρινού παρελθόντος αλλά φωτεινοί καθοδηγητές των ανθρώπων κάθε εποχής, πρότυπα αγωνιστών, που καλούν τους χριστιανούς σε μία αφύπνιση και δραστηριοποίηση, ώστε να γίνει πιο αισθητή και αποτελεσματική

η παρουσία τους μέσα στον κόσμο.